

18 Δεκεμβρίου 2016

Οι καλοί τρόποι μεγαλώνουν ευτυχισμένα παιδιά!

/ Γενικά Θέματα

χειρότερο από το να συναναστρέφεται με ένα κακότροπο και κακομαθημένο παιδί. Ή μάλλον υπάρχει. Αυτό το παιδί να είναι δικό σου.

Ο Φρεντ Αστέρ είχε πει κάποτε ότι η πιο δύσκολη δουλειά για τα παιδιά σήμερα είναι να μάθουν καλούς τρόπους χωρίς να τους βλέπουν πουθενά. Τα παιδιά σήμερα είναι αγενή επειδή οι μεγάλοι είμαστε αγενείς. Δεν μπορείς να ζητάς από ένα εξάχρονο να λέει «ευχαριστώ», «παρακαλώ» και «ορίστε» όταν δεν έχει ακούσει ποτέ κάποιον να χρησιμοποιεί αυτές τις λέξεις στην καθημερινότητά του. Ούτε μπορείς να το αναγκάσεις να τρώει με μαχαίρι και πιρούνι όταν σπάνια βλέπει πώς συμπεριφέρονται οι γονείς του στο φαγητό, αφού είναι ελάχιστες οι φορές πλέον που στα σπίτια στρώνεται «οικογενειακό τραπέζι». Αυτή η αλλαγή στην κουλτούρα της οικογενειακής ζωής τα τελευταία χρόνια έχει περιορίσει αντίστοιχα και τις μεθόδους διαπαιδαγώγησης. Όσο δύσκολες κι αν έχουν γίνει οι συνθήκες, όμως, οι καλοί τρόποι πρέπει να διδάσκονται όσο ακόμα τα παιδιά είναι ακόμα μικρά και μάλιστα ως έκφραση όχι τυπολατρίας αλλά τριών θεμελιωδών αξιών: του σεβασμού, της ειλικρίνειας και της κατανόησης για τους άλλους.

Πότε ξεκινάμε;

Μέχρι την ηλικία των τριών ετών, το παιδί δεν έχει την ικανότητα να διακρίνει συνειδητά το καλό από το κακό. Ξέρει ότι κάποιες πράξεις του είναι περισσότερο αποδεκτές από άλλες, δεν γνωρίζει όμως συναισθήματα όπως είναι η ενοχή ή οι τύψεις. Αν και δεν υπάρχουν ακριβείς ενδείξεις για το πώς διαμορφώνεται η συνείδηση του παιδιού μας, γνωρίζουμε με βεβαιότητα ότι για την ομαλή ανάπτυξή του έχει απόλυτη ανάγκη την αγάπη, την αποδοχή και την προστασία των γονιών του. Αυτή η αγάπη και η αποδοχή μας είναι το πιο σημαντικό κίνητρο για να υπακούσει τους κανόνες που έχουμε ορίσει. Και μέχρι τα «πρέπει» να γίνουν κομμάτι του χαρακτήρα του, ο μόνος τρόπος να τα ακολουθήσει είναι να μιμηθεί τη δική μας συμπεριφορά. Όταν η μαμά και ο μπαμπάς λένε «ευχαριστώ» και «παρακαλώ», τότε και τα παιδιά θα το κάνουν. Μάλιστα, θα πρέπει να ξεκινήσουν από πολύ νωρίς -από την προσχολική ηλικία- ώστε όταν πηγαίνοντας στο σχολείο η κοινωνικοποίησή τους γίνει πιο έντονη, θα ξέρουν ήδη πώς να περιμένουν υπομονετικά τη σειρά τους, πώς να ζητούν το λόγο για να μιλήσουν και πώς να δείχνουν το σεβασμό τους στους μεγαλύτερους. Το αντάλλαγμα; Σύμφωνα με έρευνες, η ευγένεια και η καλοσύνη θα ανοίξουν πολλές πόρτες στη ζωή τους.

Για έναν καλύτερο κόσμο

«Οι καλοί τρόποι δεν έχουν να κάνουν μόνο με το να ξέρεις να χρησιμοποιείς το σωστό μαχαίρι», γράφει η Πένι Παλμάνο στο βιβλίο της *Yes, please. Thanks! The Essential Guide To Teaching Children Manners*. «Οι τρόποι καλής συμπεριφοράς έχουν να κάνουν με το σεβασμό και την κατανόηση που δείχνουμε για τα

αισθήματα των άλλων. Αν καταφέρουμε να κάνουμε τα παιδιά μας να συμπονοούν τους συνανθρώπους τους, θα τα βοηθήσουμε να δημιουργήσουν έναν καλύτερο κόσμο». Η Παλμάνο πιστεύει ακόμα ότι τα ευγενικά παιδιά είναι συνήθως πιο δημοφιλή και πιο πετυχημένα, ενώ έχουν μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση απ' ό,τι εκείνα που δεν έχουν μάθει να συμπεριφέρονται σωστά. «Σε μια εποχή όπου οι γονείς θέλουν τα παιδιά τους να έχουν όσο το δυνατόν περισσότερα εφόδια, η εκμάθηση των καλών τρόπων είναι το μόνο που δεν κοστίζει τίποτα –εκτός ίσως από λίγο χρόνο».

Ο πραγματικός φόβος είναι ότι αν στην αρχή της ζωής τους αγνοήσουμε τα βασικά, μπορεί αργότερα να βρεθούμε αντιμέτωποι με κάτι πολύ χειρότερο: τα παιδιά που τώρα γλείφουν το πιάτο τους, δεν αποκλείεται στο μέλλον να σκίζουν τα βιβλία τους ή να πετάνε μπουκάλια στα γήπεδα. Αντίθετα, τα παιδιά με καλούς τρόπους, όπως υποστηρίζουν οι ειδικοί, έχουν περισσότερες πιθανότητες να γίνουν καλοί μαθητές και λιγότερες να παρουσιάσουν στο μέλλον αντικοινωνική συμπεριφορά.

Απλοί κανόνες καλής συμπεριφοράς

Είναι σημαντικό να εξηγούμε στα παιδιά μας γιατί η σωστή συμπεριφορά είναι αναγκαία για την αρμονική συνύπαρξη τόσο των μελών της οικογένειας, όσο και της ευρύτερης κοινωνίας. Έτσι, θα συνειδητοποιήσουν ότι δεν ζούμε μόνοι ούτε στο σπίτι, αλλά ούτε και σε αυτόν τον πλανήτη. Αυτοί οι απλοί, βασικοί κανόνες συμπεριφοράς έχουν προβλεφθεί για να κάνουν τη ζωή μας πιο εύκολη και όμορφη για όλους και γι' αυτό είναι σημαντικό να τους τηρούμε. Αν χρησιμοποιήσουμε παραδείγματα από την καθημερινότητα αποφεύγοντας τις γενικότητες, θα είναι πολύ πιο εύκολο για το παιδί να κατανοήσει τη σημασία τους. Σε περίπτωση, π.χ., που κάποιος μεγαλύτερος του πει «γεια σου, τι κάνεις;» κι εκείνο –αντί απάντησης– αρχίσει να τσιρίζει ρίχνοντας γροθιές στον αέρα, δεν αρκεί να το μαλώσετε ή να του πείτε «είσαι αγενής». Πρέπει να εξηγήσετε, ξανά και ξανά αν χρειαστεί, πόσο μπορεί να πληγώσει τους άλλους με τη στάση του και πόσο σημαντικό είναι να σεβόμαστε τα συναισθήματα των άλλων για να σέβονται κι εκείνοι τα δικά μας αισθήματα. Πείτε του ότι:

Όταν συναντιούνται άνθρωποι που γνωρίζονται πρέπει να χαιρετιούνται. Ο χαιρετισμός είναι στην ουσία μια ευχή: ευχόμαστε στο συνάνθρωπό μας να έχει μια καλή μέρα ή ένα καλό βράδυ. Αρκεί να τον κοιτάξουμε στα μάτια και να πούμε μόνο ένα «γεια». Το να μην τον κοιτάξουμε και να μην πούμε τίποτα είναι σαν να μην του ευχόμαστε τίποτα καλό κι αυτό δεν είναι ευγενικό.

Μπορούμε να δείχνουμε αντικείμενα με το δάχτυλο, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν δείχνουμε ανθρώπους. Δεν είναι ευγενικό να φερόμαστε σε έναν άνθρωπο σαν να

είναι αντικείμενο.

Στο τραπέζι την ώρα του φαγητού καθόμαστε ίσια στην καρέκλα και χρησιμοποιούμε το πιρούνι και το κουτάλι μας -όχι τα χέρια- για να πιάσουμε το φαγητό. Η μαμά ετοίμασε αυτό το φαγητό με κόπο και αγάπη. Είναι σαν μια μικρή γιορτή που χαιρόμαστε να είμαστε όλοι μαζί.

Δεν κοροϊδεύουμε ποτέ κανέναν εξαιτίας της εμφάνισης, της εθνικότητας, των γνώσεων ή των ικανοτήτων του. Οι άνθρωποι είμαστε όλοι διαφορετικοί μεταξύ μας. Αυτό κάνει τον καθένα μας ξεχωριστό και τον κόσμο μας πολύχρωμο και όμορφο. Οι έξυπνοι άνθρωποι δεν σχολιάζουν την ιδιαιτερότητα ή τη διαφορετικότητα των άλλων.

Όταν είμαστε στο μετρό ή στο λεωφορείο, προσφέρουμε τη θέση μας σε κάποιον που την έχει περισσότερη ανάγκη (για παράδειγμα, σ' έναν άρρωστο, σ' έναν ηλικιωμένο ή σε μια έγκυο γυναίκα). Το ίδιο κάνουμε και όταν περιμένουμε στην ουρά. Είναι ωραίο να προσφέρουμε ανακούφιση και βοήθεια στους άλλους όποτε μπορούμε.

Από: Σιμέλα Κολαγκελέ

Πηγή: imommy.gr